

[Grethe Fenger Møller]

Hvad angår udlandsgælden, har hr. Anker Jørgensen da også ret i, at den er stor, men udlandsgælden er jo ikke større i forhold til bruttonationalproduktet, end den var i 1979, da hr. Anker Jørgensen var statsminister, og hvorfor gjorde hr. Anker Jørgensen så i 1979 ikke noget ved det forhold, således som regeringen gør nu i dag?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Med hensyn til gælden til udlandet har hr. Svend Auken naturligvis indlysende ret i, at det er noget andet med den gæld, man stifter, fordi man vil investere, og det er også helt klart, at disse investeringer begynder at give pote nu. Men tilbage står rigtignok den barske kendsgerning, at den gæld, vi stiftede for at investere, skal forrentes og betales tilbage, og det belaster betalingsbalancen. Det kan man ikke snakke sig fra, og det er det sidste forhold, man glømmer.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Så går vi tilbage til ordførerrækken.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne starte med at kommentere hr. Bernhard Baunsgaards udlægning af giftskatterne. Det lød jo næsten, som om hr. Bernhard Baunsgaard mente, at afgifterne på giftskatter var en slags sundhedspolitik. Jeg ved ikke, om det faktisk var det, hr. Bernhard Baunsgaard ønskede at sige, men ellers har han i hvert fald ved andre lejligheder udlagt giftskatter som sundhedspolitik.

Jeg synes, der er nogle ting, der taler imod, at giftskatter kan betragtes på den måde, og det, der taler imod, er bl.a., at erfaringer fra andre forhøjelser af giftskatterne viser, at der måske godt kan ske et kortvarigt fald i forbruget, men bortset fra det kortvarige fald vil forbruget meget hurtigt være konstant igen.

Tilbage står derfor, at vi betragter giftskatter som skattepolitik og ikke som sundhedspolitik. Problemet er her, at som skattepolitik betraget virker giftskatterne asocialt. Folk forbruger efter ganske kort tid igen det samme, som man altid har gjort. Det er helt andre forhold, der er afgørende for, hvor stort et forbrug man har af de varer, som man

lægger giftskatter på, og derfor vil afgifter på cigaretter, tobak, spiritus osv. virke asocialt.

Bortset fra det synes jeg ikke, der er nogen grund til at gentage, hvad jeg sagde ved første og anden behandling, og derfor vil jeg gøre det relativt kort. Interesserede kan jo slå op i folketingets forhandlinger og læse.

VS siger nej til påskepakken, og det passer os på sin vis fint, at der med det store antal lovforslag, der foreligger, er hele 14 lejligheder til at trykke på knappen, som giver den nydelige røde farve heroppe på afstemningstavl.

Vi mener, at der er behov for en forbrugsindskrænkning af hensyn til betalingsbalancen, men vi vil ikke være med til som foreslået af regeringen at begrænse de svageste gruppers forbrug. Det er bistandsmodtagere, det er pensionister, det er arbejdsløse, det er lavtlønnede og mange andre, som ikke har et stort forbrug, og som dårligt kan indskrænke det, de har, der får regningen for indgrebet her.

Dertil kommer, at vi ikke tror, at indgrebet nytter, for de muligheder, der har været for forbrugsfinansiering ved lånoptagelse f.eks., vil fortsat være til stede, hvilket jo også blev bekræftet af Bendt Hansen i Jyllands-Posten i går. Begrænsningerne i udlån til forbrug er luftige, og indgrebet rører ikke ved den kendsgerning, at Danmark har tabt markedsandele både ude og hjemme. Det er derfor kun en brøkdel af det store beløb på 18 mia kr., som opsuges med indgrebet, der virkelig vil forbedre betalingsbalancen. Derfor betragter vi indgrebet som ren og skær omfordelingspolitik.

Men der er et enkelt problem, som jeg gerne vil rejse her ved denne tredjebehandling. Det gjorde jeg også ved andenbehandlingen, og jeg udbad mig ved den lejlighed statsministerens kommentar, men han var tilsyneladende ude af salen på det tidspunkt. Det drejer sig om de offentligt ansatte, som jo i høj grad har været inde i diskussionen om dette indgreb. Hr. Erhard Jakobsen kom i Børsens Nyhedsmagasinet den 10.-17. marts 1986 med nogle udtalelser om de offentligt ansattes forhold, og dem vil jeg gerne have lov til at citere:

»Vi kan allerede nu på flere områder se alvorlige konsekvenser af, at vi er gået for langt, og det er først og fremmest i vor løntilbageholdenhed over for offentligt ansatte.